

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Sägner

och

Bilder

En samling dikter

af

Axel Otto Lindfors

STOCKHOLM

VILHELM BILLES BOKFÖRLAGSAKTIEBOLAG

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

9936

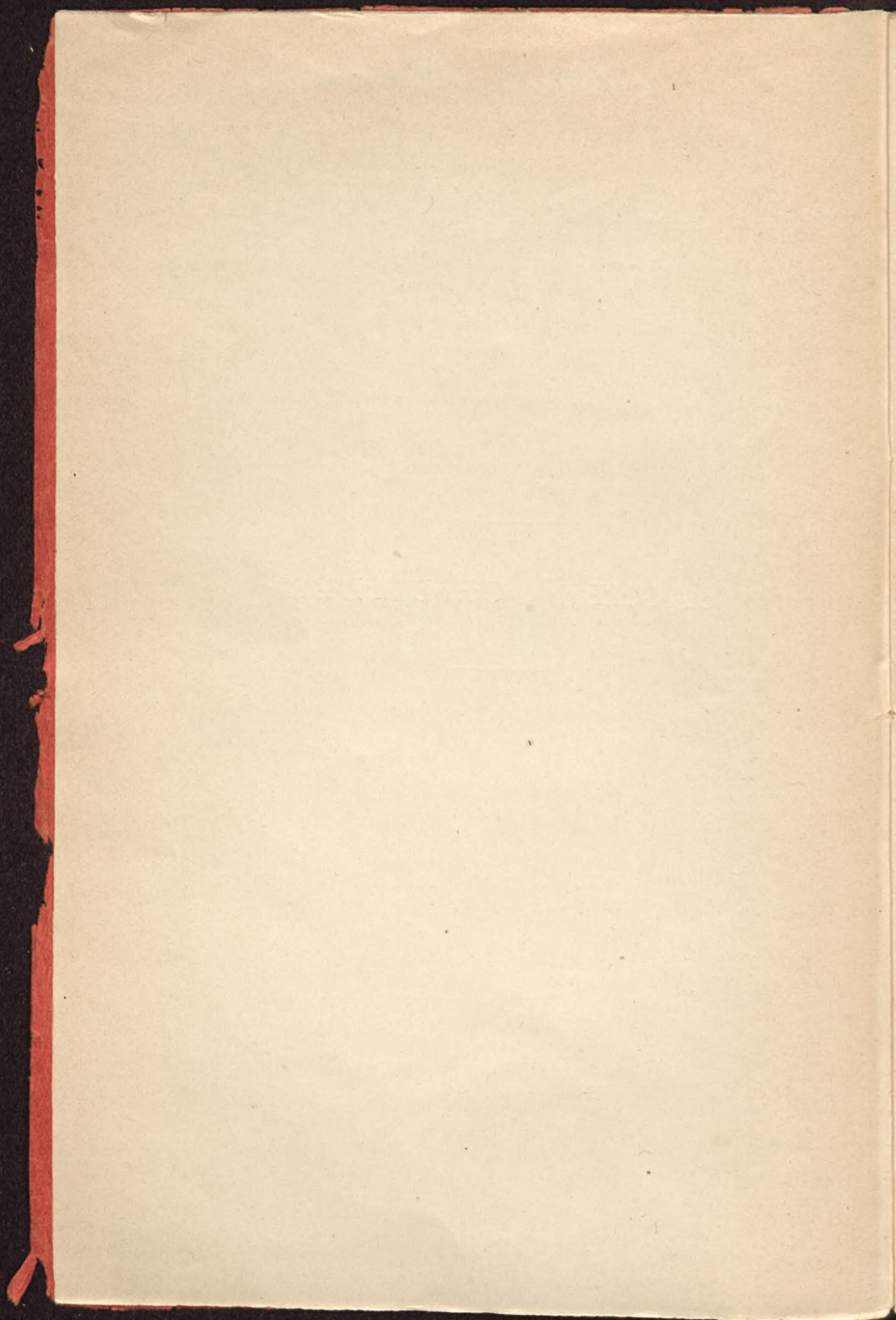
A. O. 25.

Alma Bäckström

1898.

Olof Östergren
5/7 32.

SÄGNER OCH BILDER

SÄGNER OCH BILDER

EN SAMLING DIKTER

AF

AXEL OTTO LINDFORS

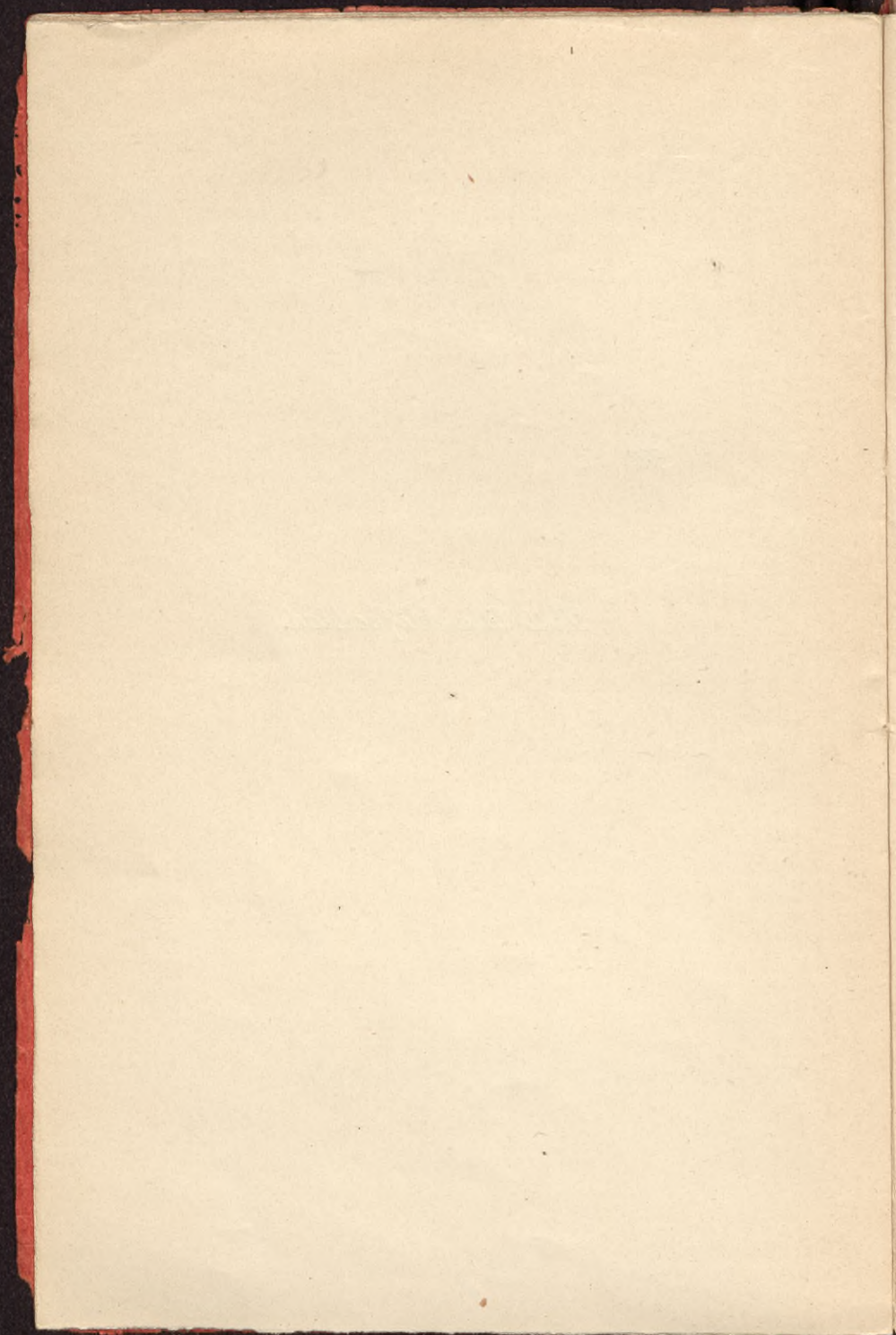

STOCKHOLM
WILH. BILLES BOKFÖRLAGSÅKTIEBOLAG

UPPSALA 1898
ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG.

Till

Mitt lilla klöfverblad.

Innehållsförteckning.

	Sid.
Drottningdrömmar	1
Herr Gawains giftermål	5
Resa genom vinlandet	19
Skåne	21
Två borgfruar på Öland	26
Det odödliga hos Bellman	37
Det farliga slottet	39
Längtan	44
Stilla lycka	46
Fagra gäster	48
Visan	50
»Amatissima»	52
Taffeltäckaren berättar	55
När ljuven blommar	60
Brunns-statyerna i Bern	62
På sjuosofvardagen	70
Förgängligt och oförgängligt	72
Vårt hem bland Blekingsskären	75
Jag lyfter mitt glas för våren	79

Besöket hos ungstoet	81
Öfver den döda	85
Rondel	88
Ett lifs minnen	90
Till Esaias och Märta Tegnér	94
Morgon på Lac Léman	98
Till Farfar	101
Sångens makt.....	103
Till minnet af Anders Retzius	105
Storstads-vår	108
Sångarens minnen	111
Vid Per Hedenius' jordfästning	116
Till ett brudpar	118
Julafton på anatomisalen	121
Lifvets bitterhet	126
Hvad skogen susade	129
Dag svunnit.....	132
Något ogjordt	136

Drottning-drömmar.

Eufemia, furstinna af Rügen
Och norske kung Hakons gemål,
Satt tankfull i fönstersmygen,
Hon tappat sin sömnad och nål;
Hon blickade ut öfver fjärden.
Och *Oslos* snöhöljda stad,
Hon glömde allt annat i världen
För det ljuftva som minnet kvad.

En femårig flicka på pallen
Med dockan i knäet satt,
Hon gnolade sakta på trallen
Till en vaggsång att söfva sin skatt.
I spiseln ett eldbål flammar
Och lyser det skumma gemak,
Ur klufna furustammar
Slå gnistor mot väggar och tak.

Men aftonrodnadens fågring
Har fångslat drottningens syn,
Hon tycker sig se en hägring
Bland molnen i västerskyn:
En riddare stolt och fager
— Den fagraste man som finns —
Mot borgen till gästning drager,
Herr *Erik*, den svenske prins.

Hon lutar hufvud't i handen:
O nej, det är ju ej så!
Tillbaka till Svealanden
Tvärtom han nyss måste gå.

— Än bränna hans sönliga kyssar,
Han fäst ju till framtidsbrud
Den lilla, som dockan där vyssar,
Hennes egen dotter — o Gud!

Än kan hon ej glömskans aska
Strö ut på hvad gånget är. —
Nu ämnar hon öfverraska
Med en gåfva sin »julebror» kär,
Skall sända honom på svenska
Den diktningens blomma och ståt,
De på språket söderländska
Gemensamt fröjdades åt.

Så hålla sig minnena friska,
Så bär hälsning den växlande vind.
Med *Blanchefloz* kan hon hviska
Sin älskog vid *Flores* kind;
Liksom lejoninnan följde
Öfverallt sin käre *Iwàn*,
Så få hennes tankar, höljde
I förklädnad, följa hans ban.

Och än på en tio . . . elfva . . .
Ja flera år bröllop ej står.
Mätte månarne långsamt hvälfva,
Att ej tiden för fort förgår!
Då kan ännu många gånger
Unga drottningen Erik få se,
Då kan hon i riddaresånger
Än drömmar i mängd honom ge.

1898

Herr Gawains* giftermål.

Efter ett fornbrittiskt sago-motiv.

[Kung Artur hade dragit ut för att straffa en grym och skändlig våldsman, en jätte som bodde vid Wadling-tjärn; men denne hade med trollkonst förlamat kungens styrka och tagit honom till fånga; han blir dock fri på sitt hedersord att komma tillbaka inom viss tid med det rätta svaret på följande fråga: »hvad är det som kvinnorna åstunda mest?»]

Kung Artur lyfte upp sin hand
Och svor vid Kristi sår
På jättens fråga lämna svar
Allt inom natt och år.

* Uttalas *Gavän*.

Sen svängde han sig på sin hingst
Red vågrön stråt mot väst
Och sporde hvart han kom: »hvad är
Som kvinnor önska mest?»

En svarar: »rikedom och ståt» . . .
»Nej, smickerord», en ann' . . .
En: »nöjen» . . . En: »juveler och
En vacker riddersman» . . .

Kung Artur tecknar upp hvart svar,
Sen vänder han mot öst:
»Hvad är den längtan djupast bor
I hvarje kvinnas bröst?»

En säger: »Hem och man och barn» . . .
En: »silke och sindal» . . .
— Kung Artur samlar svar på svar
Till snart ett hundratal.

Han färdas norr, han färdas syd . . .
Ett år har nästan gått;
Och ändå intet fullgodt svar
Han tycker sig ha fått.

Nu styrde långsamt han på nytt
Mot jättens borg sin hingst.
Och hägg stod vit, och göken gol,
Och det var åter Pingst.

Då skyggar djuret till: där satt
Vid foten af en ek
En rödklädd kvinna grof och ful;
Hon vinkade och skrek:

»Kung Artur, kom, stig af din häst
Och sitt en stund mig när!
Du är så sorgsen, kanske kan
Jag lätta ditt besvär.»

Kung Artur satte sig och såg:
Hon var så ful som skam
Med näsan lång och vriden snedt
Och hakan skjuten fram.

Ett öga blott . . . en mun så bred . . .
Ett ormlikt tofvigt hår. —
Kung Artur ej i all sin dag
Har sett en syn så svår.

— »Du är så ful och grym och led,
Att du kan stämma blod;
Men hjälper du mig ur min nöd
Du får belöning god.»

— »Svär vid din salighet, jag får
Hvad helst som jag begär,
Så skall jag hviska dig så tyst,
Hvad kvinnors åtrå är.»

Kung Artur lyfte upp sin hand
Och svor mot ekens stam. —
Då sad' hon: »kvinnors åtrå är
Att få sin vilja fram.

Se där ditt svar! Och nu min lön:
Att du mig ger till man
En riddare ifrån ditt hof
Den vackraste du fann.» —

Snart har Kung Artur riktigt svar
Den vilde mannen bragt.
— »Ha», röt han, »det har ingen ann'
Än syster min dig sagt!»

II.

Ut drog Kung Artur med sin hird
Att söka bruden upp;
En hvar vill lösa kungens ord
Bland denna ädla trupp.

Främst red Kung Artur stolt och hög,
Och vid hans vänstra knä
Hans tappre kloke seneschal,
Den lustige Herr *Kay*.

Sen följde nära efter dem
I arla morgonstund
En rad af sköna riddare
Ifrån hans taffelrund.

De gycklade och skämtade
Om giftassjuka mön,
Och allra mest Herr *Lancelot*
— Herr *Lancelot* af sjön.

Så redo de i grönan skog
Mot mötesplatsen hän:
Herr *Bor* och kungens systerson
Den blide Herr *Gawain*;

Herr *Cradock* och Herr *Banier*,
Geraint och *Stefan* båld,
Herr *Tristram* utaf *Lyoness*,
Nyss stadd i kungens sold;

Herr *Bediöer* och Herr *Ivån*
Och unge *Segremår* . . .
— Men se, där under ekens stam
Den röda damen står!

Nu allas blickar vändas dit:
Hon var så led som skam
Med näsan lång och vriden snedt
Och hakan skjuten fram . . .

Ett öga blott . . . en mun så stor . . .
Ett ormlikt tofvigt hår . . .
— De hade ej i all sin dag
Sett syn som denna svår.

»Snutfager är du ej», sad' *Kay*
»Men nog har du en snut.
Är det att visa vägen hem
Den pekar österut?»

»Att nå därhän att ta en kyss»,
Kvad riddar *Lancelot*,
»Är ej så lätt för hakans torn;
Det kan ett tryne blott.»

Och sjelf den dystre *Tristram* log:
»Ditt öga blickar stint;
Väl att du icke fått ett till,
Det vore säkert vindt.» —

»Kamrater», ropte Herr *Gawain*,
»Det är just damen här,
Som en af oss skall ta till brud,
Ge tro och hålla kär!»

Då vände många om sin häst
Och togo falk och hund
Och jagade i sporrsträck bort
Ur röda damens lund;

Men Arturs systerson *Gawain*
Gladt löste kungens ord:
»Stolts jungfru, vill du bli mitt vif,
Så är min lycka gjord.»

III.

När paret nu vigts hop med ring,
Och festen den var all,
Så stängdes det i kammarn in . . .
— Men brudgummen var kall.

Han ville ej åt bruden se,
Han vände ryggen dit,
Hon bad: »min herre och min man,
Vill du ej komma hit?

Jag är ej längre den jag var,
Förvandlad är nu mön.»
— Och se i brudelin där låg
En tärna underskön!

Ett rosenblad var hennes kind,
En drifva hennes barn;
Två ögon blå, en körsbärsmun
Nu logo välkomst varm.

Han hälsar ömt sin unga brud
Med famntag och med kyss:
»Men säg hur kommer detta sig?
Du var så gräslig nyss.»

— »Min styfmor har förhäxat mig
Och skiftat om min hamn;
Jag kunde ej bli lös från den
Förrn i en brudgums famn.

Nu får jag halfva dygnet jämnt
Förblifva ung och vän,
Men halfva får jag ta tillbaks
Min trollhamn, Herr *Garwain*.

Så säg, vill du *om dagen* se
Mig ung och skön som nu,
Säg, eller vill *om natten* blott
Du ha din fagra fru?

Min ädle husbond, Herr *Garwain*,
Betänk dig i ditt val,
Så att du icke vållar mig
Därmed oändligt kval!» —

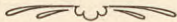
— »Svårt blir, om här i nattens frid
Jag ej får om dig rå;
Svårt ock, om ej i dagens ljus
Du vågar med mig gå.» —

— »Ack ja, då hofvet går till bords,
Och paren slå sig ned,
Jag ville glänsa vid din arm
I sköna damers led!» —

— »Jag ger dig därför valet fritt,
Välj själf hvad minst gör skam.» —
— »Tack, tack, du käre, att du lät
Mig få *min vilja fram!*

Ty därigenom fallit bort
Den trollmakt, som stod kvar:
Nu får jag vara ung och skön
I nätter som i dar.

Och därtill går min broder ock,
Den grymme vildman, fri
Ur sin förtrollning, får på nytt
En höfvisk ädling bli!» —

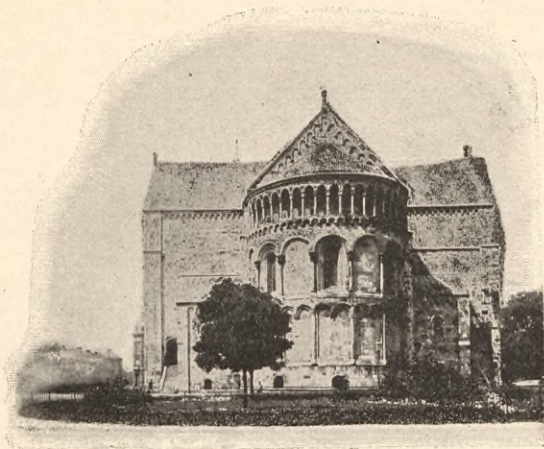
Resa genom Vinlandet.

Ned genom Rhendal'n på snälltåget bär det,
Banvallen kröker vid strömfårans rand.
Laubenheim, Oppenheim, Nierenstein! — Är det
Tur- eller vinlista man har i hand?
Landskapet växlar, och bilderna jaga
Hastigt hvarandra i vagnsfönstrets ram;
Sommarkväll rodnar, och dimslöjor draga
Lätt utmed floden, som glider så tam
Vattenkvarn brusar i sidokanalen,
Poppelalléen står skarp emot skyn . . .
Lyfter sig smäckert ett kyrktorn i dalen,

Korsvirkesgafarne trängas i byn,
Flickorna prata och skratta vid brunnen,
Vekt bakom trädgårdsmur klingar en sång . . .
Gyllne och blå, att det vattnas i munnen,
Drufvorna skymta i löfsalens gång,
Lamporna tändas i villornas salar . . .
Gamman och sorl så långt Rhenböljor nå.
— Laubenheim, Oppenheim, vinlandets dalar,
Re'n edra namn mig åt hufvudet slå!

1897

Skåne.

Uppläst vid Skånska gillet i Upsala invigningsfest.

Fosterbygd . . . barndomshem . . . fädernedalar . . .
Detta är ord, som gå ingen förbi!
Själen blir varm, och hur sakta det talar,
Framtrollar minnet ett rikt sceneri.

Hemliga källsprång, som hållits i fångsel
Djupast därnere i isbunden håg,
Bryta sin skorpa och krossa sitt stängsel,
Välla på nytt med förfriskande våg.

Så skett med oss, käre landsmän och bröder,
Samlade här långt från fädernetrakt:
»Landet det härliga, rika» i söder
Står för vår syn i sin strålande prakt,
Landet där mullbär och valnötter mogna,
Vin och akacia blomma och gro,
Näktergal'n kluckar, och storkarna trogna
Komma tillbaka till halmtakets bo.

Landet där fruktträden oglas på fälten —
Gässens och sockrets och stenkolets land —
Där mellan åsarnes grönskande bälten
Hveteskörd gulnar vid bokskogens rand,

Landet där rådjur och dofhjortar beta
Trygga i herregårdslundarnes skygd.
Skåne, så månde det landet väl heta:
Hästars och hästkarlars korade bygd.

Skåne, bland Sveriges mångskiftande landskap
Rikaste växlingars fågring du fått!
Söder- och norrut du lånt af ditt grannskap,
Utgör, mig syns, ett Germanien i smått:
Uppsvenskt är tycket hos nordöstra trakter,
Medan mot söder och väster din strand,
Ditsvämmad liksom af urtida makter,
Minner om Daners och Saxares land.

Teckna då, hågkomst, på mörknande ruta,
Ljusfyllda bilder mot höstnattens dis:
Segelfylldt Sund, hvarest barkskepp och skuta
Ligga och vänta på gynnande bris;

Hed vid Skanör, hvarest örnen och måsen
Jaga med skri öfver skumbestänkt ljung;
Utsikt mot slätten från Linderödsåsen
Majdag, då bokarnes grönska är ung.

Ifö-sjöns strand med otaliga vikar
Glidande in under Ryssbergets mur;
Lunds gamla tempel, hvars stenskrift predikar
Ståndande värdet af tro och kultur;
Leende insjön bland ängar och hagar,
Speglande kloster- och herregårdstorn,
Fulla af sägner från hänfarna dagar,
Väckta af hundskall och jägarehorn.

Skåne, din skönhet är ljusets och färgens,
Dagrars förtoning vid synkretsens rand,
Uppsveriges åter är skogens och bergens,
Skärgårdens, fjärdens med furbekränt strand!

Ögat får vänjas vid slättbygdens vångar,
Strändernas ödslighet, innan man ser
Rätt denna skönhet; men om man den fångar,
Glömmer man aldrig, nej aldrig den mer.

Bäst är dock *folket*, det storvulna, trygga,
Trofast, betänksamt, själfständigt, segt:
Storbönder ännu de hemman bebygga,
Fäderna sekel på sekel ha egt;
Typer af karlar och kvinnor du möter
Som trädde fram utur Wölsungars sal,
Ättlingar värdiga fornsagans Göter,
Hustrur som Gudrun och männer som Njal.

Mårtensafon 1897.

Två borgfruar på Öland.

I.

Norrut längs åsen från Färjestaden
Brudföljet drog; i den lysande raden
Ingeborg hos hertig Waldemar red.
Klingande spel och flygande fanor
Visade vägen till borgen, hvars anor
Nådde i vikinga-åldrarne ned,
Borgen som låg där vidt synlig från strand,
Fäst som ett falkbo på klippans rand.

Ståtligt det var det unga paret:

Bruden — af Sverres' kungliga ätt —

Styrde sin gångare smidig och lätt.

Högt buret framför dem sidenstandaret

Röjde i solglimten folkunga-märket:

Stående lejonet sömmadt i gull.

— »Välkommen!» hviskade fandukens rassel,

»Välkommen!» suset i ekar och hassel,

Skvalpet mot strandäng, af vårblommor full.

Bortemot slottsbron och utanverket

Nyfiken allmoge samlats från trakten

För att få se hertiginnan och präkten

Af hela följet draga förbi.

Hillebardierer af Borgholmsvaken

Höllo en väg mellan skarorna fri

Samt röjde plats för de hofjungfrur tre,

Hillevi Kyle, Ingegerd Slatte,

Margaret Kåre, väna att se,

Dem hertig Waldemar sin brud ämnar ge;

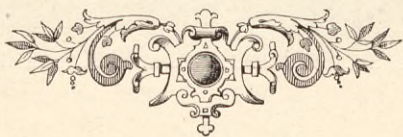
Åter och åter tillrätta de satte

Blomstren i kvastarne . . . drogo på banden . . .

— »Plats och gif akt!» — Där vid skogens bryn
Tåget drar fram under jubel mot skyn.
Slottsherren vinkar och hälsar med handen;
Hos sina tärnor den unga prinsessan
Håller på hvite passgångarn still,
Småler så huldt med en böjning på hjässan,
Tar deras blommor, som hopas i famnen,
Frågar om släkten och vill veta namnen . . .
Rider så fram under lurarnes drill
In öfver vindbron, som knarrar och gungar:
— »Käraste hjärta, här är vårt hem» —
— »Ädle min husbond', vi bo ju som kungar!
Hvem är så lycklig som vi båda, hvem?»

Nu stiger fram utur hopen en kvinna
Knotig och mörklagd, stödd på sin staf;
Klättrande upp på en fornålders-graf
Ropar hon: »Ve dig, du stolta furstinna!
Länge skall lyckan ej bo vid din härd;
Dödsmärket lyser på hertigens änne,
Folkungamärket om blodshämnd och kif!
Nesligt på strå skall han låta sitt lif;

När du blir änka, då mötas vi tvenne.»
— »Kraxa så lagom! sotnästa korp»,
Ryter en vaktknekt och hytter med svärdet,
»Laga dig hem till ditt Ismantorp,
Galgen står tom därborta på gärdet.»

II.

Tiden ändras; stormen kommit,
Högsta furorna han grep,
Stam och krona, frukt och blomma
Sopas bort i väldigt svep.

Tvenne kungasöner burits
— Nyss de vänaste bland män —
Som två tärda lik ur tornet,
Knappast kännliga igen.

Tvenne furste-änkor trycka
Rysande intill sin barm
Späda söner faderlösa,
Närmsta mål för hatets arm.

Till sitt fasta hus vid Skara
Flyktar Eriks unga vif;
Valdemars på Borgholm rustar
Sig att skydda sonens lif.

Ryktet sagt, Kung Birger drager
Genom Östergötland ned,
För att öfver Kalmar fresta
Störa hennes änkefred.

Djupt förtviflad, vill hon söka
Råd hos Ölands svarta korp,
Gamla Ingrid, finnehäxan
— »Borgfrun» nämnd — i Ismanstorp.

Där i forna jätteborgen,
Staplad upp af urfolks kraft,
Har hon byggt sitt mörka näste,
Kokar där sin seid och saft.

Där med sina stora hundar
Bor hon vinter liksom vår,
Ser, hur på den sjunkna ringmurn
Grönskan kommer, grönskan går.

Där hon gräft i gammal tomtning
Mellan slån- och törne-snår
Sig i jordens djup en kula,
Och dit leda många spår.

Detta allt och mycket mera
Af det skrock, i bygden sägs,
Täljer Hillevi prinsessan
Frostig morgon under vägs.

Håkan höge, slottets fogde,
Gammal slagbjörn, förer an.
Rida slottsfrun se'n och tärnan,
Sist som livvakt tio man.

Snart går vägen in i skogen
Gångstigslik . . . nu tar den slut
Vid en tufvig, mossig trämark;
Djuren vägra gå ditut.

»Följen lugnt med slaka tyglar
Tätt i rad i mina spår!»
— Ropar Håkan och försiktigt
Styr han kosan mellan snår.

Slingrig genom gungflyn leder
Hemlig väg, bland stenar dold,
Till den fristad, Ölandsmännen
En gång byggt mot röfvarvåld.

Småningom ses dunkelt skymta
Väldig mur af råa block:
Mossbelupna kullerstenar,
Dragna dit af resars flock.

Genom port med brusten takhäll
Men med tvenne starka torn
Rider skaran in i borgen,
Fogden blåser i sitt horn.

Ur ett hasselsnår då träder
Lutad kvinnoskepnad fram,
Stödd på krumstaf, blek och mörklagd,
Som en vala allvarsam:

»Tiden ändras; stormen kommit,
Högsta furorna han grep,
Stam och krona, frukt och blomma
Sopas bort i väldigt svep.»

— Så hon talar — »Hertiginna,
Hvirvelstormar tröttna fort,
Stränga herrar rå ej länge,
Vredesmod gör intet stort.

Birgers här är redan skingrad,
Han har mist sitt sista kast,
Och han måst från Götaskären
Fly till Gotland i all hast.

Vänd du lugn till Borgholm åter,
Fosträ upp din pilt till man.
Tags han ej af högre Herre,
Ej af Birger tages han. —

Hvilken siar-lön jag önskar?
Att nu du, som smakat sorg,
Nådigt blir och mild mot andra:
Pina ingen i din borg,

Och hugg intet ben af hunden
Jagande i hjorte-park,
Häng ej skytten på din trähäst,
Fälls ett vildsvin på din mark!»

1897

Det odödliga hos C. M. Bellman.

Må de lärde sen forska och tvista
Om hurudan han dock var, din moral,
Och om personagernas lista
Fullt stämmer i dato och tal
Med den kyrko- den rådsturätts-handlingen;
. . . Det hos dig som står *öfver* förvandlingen,
Carl Michael, hur åldrarne fly,
Detta något, som hänför och dårar,
Detta löje, som glittrar bland tårar,
Detta tycke af Mälarens vårar,
Detta jublande kvitter i sky;
Det skall lefva i nedan och ny,
Hvar gång maj »rider sommar i by».

Må pedanterna leta kring landen
Dina mönster i gamla *chansons*,
Ett finna de aldrig: den anden,
Som hopsmälte tanke och sång,
Som i tonvågor lyfte mot höjderna,
De tunga, rent sinnliga fröjderna,
Den anden, som grät och som brann,
Som lindade bägarn med rosor,
Som adlade grändernas glosor,
Som i solrök höljde de kosor,
Där bacchanter-tåget försvann . . .
— Den anden, grundsvensk och sann,
Den odödlige, högt lefve han!

12 Febr. 1895.
Bellmans dödsdag för ett sekel sedan.

Det farliga slottet.

Till excellensen och grefvinnan Ludvig Douglas
vid deras afresa från Upsala.

Vid Skottlands gräns i forna dar
Låg som en utpost Douglas' slott,
»Det farliga» dess binamn var,
Så täljer gamle Walter Scott.
I många strider kring dess mur
Har skullat *Grefve Jakobs* lur,
Och mången katapult har gjort
Ett märke i dess port.

Ej under, om det namnet vardt
Till sist ett mäktigt fältrop själf,
Som fylkat skaror, satt i fart
Ja, eller hämmat stridens älf.
Men hvar en Douglas' svärdshugg hven,
Och hvar hans ljusa hjämbusk sken,
Ett *hjärta* dock den midtpunkt var,
Hans sköldemärke bar.

En kvist af samma ädla stam
I Sveriges jord sitt fäste fått:
En Douglas nyss bland oss stod fram
Som höfding på vårt Vasaslott,
Som står där väldigt högst på ås
Med minnen, som ej brådt förgås,
Med döm och aula i sitt skygd
I gammal Svea-bygd.

Men det re'n var — »i forna dar»;
Den tid blef kort och är nu slut,

Då här han höfding-kallet bar.
Han större värf skall föra ut:
Omkring hans namn skall svallet gå
Och skaror fylkas, pilar slå;
En Douglas räds dock ej därvid,
Han vet sin plats i strid.

Och *hjärtat*, det han med sig tar:
Det hjärta, som spred glädje här,
Som log ur fagert ögonpar,
Som fått vår stad så kär.
Grefvinna, kvinnlig älskvärdhet
Det är en stormakt, som Ni vet,
Och hvad som fallit på Er del,
Vår sympati tog hel.

Än står så lifligt för vårt sinn'
Den oförgätligt sköna stund,
Då första Maj i år sjöngs in:
Då tåget drog från Odinslund

Med fanor och med sångarkör
Och ringlade sig hvitt uppför
Slottsbacken, mot hvars stolta krön
Låg aftondagern skön.

I slottet var då också fest,
Dess medelpunkt och prydnad Ni;
Och nog det tycktes mången gäst,
Som gällde *Er* hvar melodi
Där ute klang, som om man såg
Den unga vårens hyllningståg
Att hälsa Sommarn huld och varm
Vid hennes fönsterkarm.

Det var ett trolskt, ett *farligt slott*,
Den saken stod då för oss klar.
— Men allt det där är minne blott;
Nu tacka vi vårt höfdingpar

Som, följdt af saknad, från oss går
För dessa korta glada år:
Till stad af ungdom och af sång
Kom åter mången gång!

5 Okt. 1895.

Längtan.

Efter Eichendorff.

~~~~~

I guldskrud stjärnhimlen tronar;
Allena vid fönstret jag står,
Ett posthorn i fjärran tonar,
Där vägen mot lyckan går.
Mitt hjärta slår med sin vinge
Mot fångslet. O, tusenfaldt säll
Den som nu med tonerna finge
Flyga ut i sommarljus kväll!

Två glada kamrater drogo
Under sång längs bergets brant,
De skämtade högt och logo,
De sjöngo så lockande grannt:

De sjöngo om susande lunder,
Om klippor med svindlande stup
Och leende dalar därunder
Med källsprång i skogarnes djup.

De sjöngo om vildsköna platser,
Om parker i månskensprakt
Med skimrande sagopalatser,
Där marmorstatyer stå vakt:
Vekt ynglingars känslor tyddes
Vid lutan, och drömmande satt
En flock af tärnor och lyddes
I den härliga sommarnatt.

Stilla lycka.

Efter Eichendorff.

En glesnande morgondimma
Stryker fram genom dalens längd,
Regndroppar från natten glimma
Öfver hela den fridfulla ängd,
Genom gråblått dimflor lyser
En sol yrvaken ännu:
Med rosiga kinder hon myser
Som en vacker, nymornad fru.

Se där falla töcknets skrankor
Ju också ifrån *mitt hus!*

Hvem sträcker sig där bland rankor
Ur fönstret mot gryningens ljus?
Af tjusning rodnar hvar tufva,
Solstrålen skär dimman itu.
— Det är ju min egen ljufva,
Nymornade, leende fru!

Æagra gæster.

Efter Eichendorff.

Det prasslar en mystisk rysning
Genom lunden från topp till topp,
Kring ruiner i månbelysning
Stå gudastoderna opp.

En doftande vällukt strömmar
Mig emot, där bland myrten jag satt:
Hvad hviskar i yrseldrömmar
Du till mig, fantastiska natt?

Du glödande aftonstjärna,
Hvad menar din blinkning fin?
Skall jag möta min längtans tärna,
Skall *den stora lyckan* bli min?

Visan.

Arma visa, glömd och öfvergifven
Af din rätta moder, af naturen,
Du åt konsten är en skyddsling blifven:
I sin tjänst hon dig i nåder tagit,
Locken slåtats ut, din doft från furen,
Sol och fräknar man från huden tvagit.

Lik en välväxt jänta, som i staden
Till modell nu tjänar hos modister
För att visa dräkter på paraden,

Blir du medel för konsertmusiken
Att få pråla i en mängd register
Och att med idyller ta publiken.

O, att jag en gång dig finge höra,
Enkel som naturen, henne trogen,
Upp från dalen klinga till mitt öra,
Där jag låg bland björkarne i gräset!
Gladt en lockton svarade från skogen,
Sist som eko dog du bortom näset.

1888

”Amatissima”

inskrift i en sal på Wadstena slott.

Så stod det ristadt på en söndrig sten,
Som fallit ned i fönsternichen vida,
Där sommarsolen in från Vettern sken
Och lyste på en vägg, halft skrapad ren
Från forna färger, dämpade och blida.

I hvarje fönstersmyg det skymtar fram
En bleknad hjälteskepnad, klädd i brynja,
Med stolta drag inunder hjälmens kam,
Och här och där man anar undersam
En sköldmö, gudalik som en asynja.

Kung Gösta, lärd och vitter, kanske har
Här i drabantsal'n velat illustrera
Den sång, som renässansens stolthet var,
Där riddarglansen sista gång sken klar
I diktens spegel såsom aldrig mera.

Där är visst *Roland* själf, »den rasande»,
Och sköldmön där är kanske *Bradamante*.
— Här har prins Erik höjt kalasande
Sitt glas mot damer sidenfrasande
Med skål för dessa hjältar världsbekante.

Här har i månsken hertig Magnus stått
Och manat fram, af sinnesrus förvillad,

Sjöjungfruns bild, hvars gunst han efterträtt.
— Här blifvit i *pavane* och i *gavott*
De sköna Wasadöttrars danslust stillad.

Då har gref Johan eller en drabant,
Af stolts Cecilias fågring öfvermannad,
I älskogsyra ristat med demant
Sitt »Amatissima» i murens kant
Och drömt sig Rolands saga åter sannad.

Augusti 1897.

Taffeltäckaren berättar.

[Carl XII:s läger vid Pultava; kungen ligger i en fältsäng med sin sårade fot uppbäddad och förbunden; taffeltäckare Hultman ordnar nattduksbordet.]

Carl:

»Gamle vän, jag kan ej sofva.
Har du ingen saga spart,
Som kan låta nattens timmar
Glida fram med bättre fart?»

Hultman:

»Majestät, ack mina gamla
Sagor I så ofta hört:
Om Rolf Götrikson och Torborg,
Om det kif och lif de fört;

Gideon af Maxibrander
Och Kallista, bruden hans:
Den juvel han såg i drömmen
Stråla med så fager glans;

Holger Danske och Carl Magnus,
Didrik, konungen af Bern,
Alla ha så ofta mönstrats,
Amadis och Ulf van Jern.»

Carl:

»Tälj den svenska Carlasagan:
Hur min far vid Lund har stridt,
Följ min farfar öfver Bälten;
— Eller tag Carl Knutsons ridt . . .»

Hultman:

»Den berömda . . . öfver fjällen . . .
Öfver islagd Storeälf! —
Det var närpå så djärft, som
Majestätet gjort det själf.

Krönikorna så förtälja:
Trondhjems ärkebiskop smort
Sveakonungen Carl Knutson
Och till kung i Norge gjort . . .»

Carl:

»Ja se där, hvad *en* gång timat
Kan väl hända om igen. —
Dock, vår ryske björn ej lärt sig
Dansa för min pipa än.»

Hultman:

»När så riddarslag och fester
Norges stormän ställt tillfreds,
Längtar kungen hem till Sverige,
Där hans drottning går och leds.

Sanctæ Catharinæ afton,
Just en barsk Novemberkväll,
Rider ostvart han ur Trondhjem
Vägen upp mot Fossefjäll.

Herremän och bönder, alla
Råda kungen därifrån:
»Konung Carl, försök det icke,
Vällar Er blott men och hån.

Nu till års har aldrig älfven
Kunnat bära häst och karl;
Först mot fastlagstid, då snöen
Packat sig, det händt, den bar.» —

— »Gud och helig Olof hjälpt mig»,
Sade Carl, »helbregda hit,
Och de leda mig nog hemåt
Öfver fjällen än en bit.» —

Framåt red han med sitt följe,
Och hvarthän han kom, så låg
Allting fast och jämnt och färdigt:
Stig och myr och älfvens våg.

Månen lyste kungen vägen,
Fram han jagar utan rast.
Spång af is låg ofvan forsen;
— Dagen efter spången brast.

I Meraker litet andrum
Och en smula mat han fick;
Kom till Dufed efter midnatt,
Där först han till hvila gick.

Sedan genom Jämtebygder,
Helsinge- och Gestrikland
Kungen drager ned mot Stockholm,
Firar jul vid Mälarstrand.» —

Carl:

»Ja, en sådan ridt bland fjällen,
Det kan vara något lönt!
Jag gör om den, när i Trondhjem
Jag till Norges kung är krönt.»

När ljungen blommar.

Skåltal.

Hur många kära vänner än
Med glädje här jag kring mig ser,
En särskildt god och gammal vän
Jag denna skål dock tacksamt ger:
Och det är *Hon*, som bär mitt namn,
Som håller öppen mig sin famn,
Min barndomsvän, min hustru kär. —
Hon äldsta vännen är.

Och just i dag hon fyller år. —
Hur många . . . ingen af oss bryr,
Ty trolskt hon lifvet än förmår
Omdikta till ett äfventyr.

Om hösten blommar skogens ljung
Och gör att tufvan lyser ung:
Så hjälp mig hvar uti sin stad
Att göra *Henne* glad!

Ty liksom ros och ängsviol
Är hon en af de plantor just,
Som ha ett stort behof af *sol*.
Hon har i hjärtlighet sin lust
Och är ej sen ge därpå svar. —
Så hjälp mig locka sommarn kvar:
Då blommar länge tufvans ljung,
Då håller *Hon* sig ung!

Nov. 1893.

Brunns-statyerna i Bern.

Sommarnatts-fantasi.

~~~~~

Vyssad i stämning af brunnarnes plask
Satt jag i fönstret på värdshuset Storken,
Ur gammal långhals jag nyss dragit korken;
Månskenet lyste på »Bågskyttens» kask,
»Piparens» säck och på alla de andra
Springbrunns-bilderna gatan neråt.

Drömmarne kommo längs glittrande stråt . . .
Tankarne började underligt vandra . . .
Klockan slog elfva, det hörde jag grant,
Sen vet jag knappt, om hvad hände var sant.

— Tyckte jag ej, någon nöp mig i rocken;
Hvad, gamle storkfar, du vaken i natt!
Fågeln gaf till som ett slamrande skratt:
»Jo du, man tröttnat att alltid stå bocken
Som ett beläte här; det är affärn.
Säg, vill du se något lustigt, som ingen
Lefvande själ än har sett här i Bern,
Så sätt dig upp, jag skall räcka dig vingen.»

Nu bar det af öfver gaflar och tak
Bort mot det mossstupna tornet med uret.
Ej var jag ensam på fart här med djuret,
Skepnader kommo med buller och brak
Östan- och västanfrån: »Simson» den barske
— Lejonet, tuktadt och spakt, stackars kräk,
Smög sig bakefter med hängande käk —

»Riddarn» och »Björnen» ej mindre karske,
»Löparn» och »Moses» och »Rättvisan» ock,
Skyddsfrun för staden, den stolta »fru Berna»,

Med »Anna Seiler» som hederstärna,
Alla statyernas brokiga flock
Utom en enda: »Barnslukar-jätten»
— Han höll väl på än med efterrätten.

Här framför tornuret slogo de ring,
»Rättvisan» midt i, liksom till ting;
Och just när 12-slaget börjat att klinga,
Urkungen hamra och narren att ringa,
Björn-kretsen vrida sig, tuppen att gala
Med det där skorrande, skrockande lätet,
Då stötte »Rättvisan» kungen från sätet,
Satte sig själf ner och började tala:
»Bröder och systrar, vi veta ju alla
Hvilka bekymmer hit samman oss kalla:
Länge den bild, som på korntorget står,
»Kindeli-fresser», äreförgätarn,
Busen för barnen, människoätarn,
Varit en skam för vår stad och vår kår.
Hit jag er kallat vid tolfslags-dundret
Att i ett Vehm-råd af gammal art
Göra processen kort med vidundret,

Straffas han måste och detta snart,
Drabbas af hämnden fullt exemplariskt,
Nämn blott ett sätt som är riktigt summariskt.»

— »Bända upp käften på karl'n ännu mera»,
Ropade »Simson» och ville marschera.

— »Bita af hufvud't på själfva vår skam»,
Brummade »Nalle» och trängde sig fram.

— »Sticka in pipan i magskinnet spända»,
Sade »Säckpiparn», då blir han väl stinn
Riktigt och uppblåst efter sitt sinn.»

— »Anordna gatlopp till storgatans ända,
Käppen på nacken hans, hack i häl,»
Föreslog »Löparen», »då mår han väl.»

— »Nej, sade skyddsfrun, den klarsynta »Berna»,

Det blir *för* enkelt att krossa hans hjärna,

Då blir han ömkad och sörjd som martyr.

Gör honom löjlig med skämt och med fyr,

Gör honom grundligt och ohjälpligt löjlig,

Så blir han se'n för all framtid omöjlig:

Sätt honom bakvändt på lejonet här

— Stukadt som han — och för honom bunden

Ut till vår björngrop. Med bestarne där

Låt honom bitas, den glupande hunden,

Låt honom klättra i trädet till toppen,

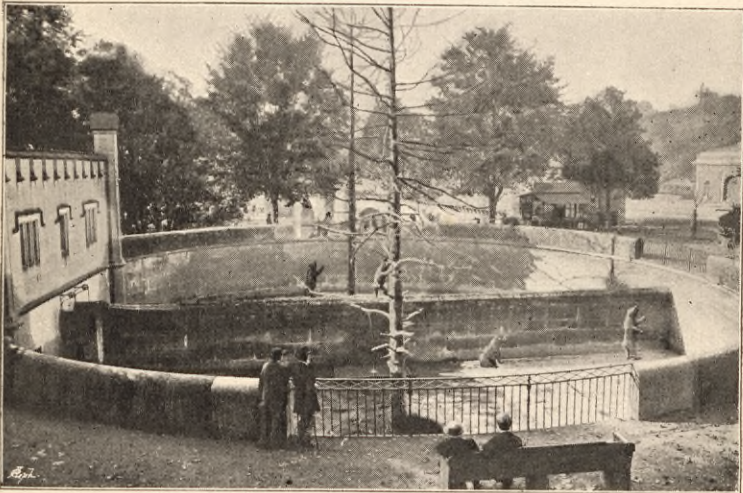
Sitta så fint för en morotsbit,
Dansa och krumbukta hit och dit,
Det gör så godt åt den dästa kroppen;
Sist som belöning för konstnärskapet
Får mäster Pajas ett äpple i gapet
Just från de små, hvilka förr han skrämt.
— Det blir hans straff: att vändas till skämt.»

Allmänt höjdes ett jubelrop:
»Björnen» viftade bifall med ramen,
»Rättvisan» slog sina skålar ihop,
»Riddaren» gjorde honnör för damen.
Skaran satte sig strax i rörelse,
Ifrig att komma till snar uppgörelse.
Klockan i tornet ringde på nytt,
Och i ett nu hade synen flytt.

Upp jag spratt, blott till hälften vaken,
Märkte jag satt igen i mitt fönster;
Ljusen osade nere i staken,
Storcken stod lugn som ett dygdemönster,

Säckpiparn hunnit tillbaks till sin plats.
Jag kröp till kojs och blåste ut ljusen,
Sedan jag fattat en föresats
Att gå i morgon och se efter busen.

Aug. 1896.

På Sjusofvaredagen.

Sjusofvaredagen han står vid ditt fönster
Med gråtmildt och surmulet grin:
»Vakna upp, lilla älskliga husfrumönster,
Var snäll och drag upp din gardin!
Vi behöfva litet solsken, vi behöfva oss värma;
När solen ej lystrar, du måste den härma;
Slå upp ögat med leende min!

Det har regnat i långa, oändliga dagar,
Det har regnat i veckor tu;
Om det regnar i dag — enligt ödets lagar
Skall det regna i veckor sju.

Vi behöfva litet solljus, vi behöfva oss värma;
Då solen har svikit, du måste den härma;
Vakna upp, unga strålögda fru!»

1888

Förgängligt och oförgängligt.

Två sonetter.

I.

Du stolta världsdam, hur du dig må möda
Att hålla rynkorna ifrån din' hy
Och hindra ungdomsfäringen att fly,
Skall *dina* blommor ock en vinter öda.

På djupet ännu lifvets lustar flöda,
Men ytan vissnar trots allt hufvudbry,
En oro tär i nedan som i ny,
Fast ögonen i konstladt skimmer glöda.

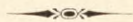
Du slätar ut om dagen hvarje veck,
I upphjälpt färg du strålar, hvad än händer;
Men under natten plöjes streck vid streck,
I dröm du vrider dig och gnisslar tänder,
Och spåren efter ångesten och kvidan
Skall spegeln visa dig mot morgonsidan.

II.

Du många gåfvor fått, men icke *en*,
Den som den frie märker ut från trälen:
En himmelsk skönhets höga vedermälen,
Det anderikas ädla gloriesken.

Af kroppsligt vissnande tar *den* ej men;
Låt hullet skrynklas ifrån hyn till hälen,
Ur sjunkna ögon ler den sköna själen
Än lika uttrycksfull och ljuf och ren.

Du många konster kan, men ej den fina
Den svåra konsten: *åldras med behag*,
Med värdighet och lugn se livets dag
I skynning slockna, se dess källsprång sina
Och dock bevara kärleken till andra
Och till den mörka stig, än står att vandra.

Vårt hem bland Blekingsskären.

Långsamt mot strand gå krusiga vågor,
— Topparna stänkta af kvällsolens lågor —
Jollrande lekfullt de sorla små frågor,
Söfva med smekande, trånfull musik
Lyssnarn, som drömmer vid undangömd vik;
Allt medan strömoln, silfverblankt glimmande,
Komma som fagra svanhamnar simmande

Färgrika vägar längs strålarne bro
Hän mot vårt bo,
Vårt sommarbo,
Som hvilar bland träden i paradiso.

Bokarne spänna ut lummiga grenar,
Vildrosen klänger vid manshöga stenar,
Grupper af björk och cypresslika enar
Stå som en bakgrund mot blommande hägg
Och mot vårt »guldregn» med vajande skägg,
Kring hvilka humlorna skockat sig surrande,
— Där komma barnen i roddbåten, hurrande,
Gossen med raphönshunden i förn:
Nu tar han törn,
En väldig törn;
Och snart är jag uppsparad här i mitt hörn.

Fågelvärlden ej störs af den saken:
Svalorna susa in under taken;
Ärlan på grusgången, sprittande vaken,
Är icke rädd för husets folk;
Starar med strån flyga hem till sin holk
Under ett hvisslande, tisslande, talande . . .

Oafbrutet hörs gökens galande,
Siskan i busksnåret sitter helt still,
 Slår klart sin drill,
 Sin smekande drill;
Att få henne tyst bjuda mesarna till.

Mästarn ej uppträdt ännu — *näktergalen*,
Snart skall han dock därborta i dalen
Fritt låta kärleksruset och kvalen
Hela vår juninatt, nordiskt lång,
Välla i outsägelig sång;
Gömd i en häck, skall han låta sin kluckande,
Afbrutna, hvirflande, jublande, suckande,
Starka, i tonsvallet drunknande röst
 Fly ur sitt bröst,
 Sitt darrande bröst
Till hugnad för makan, som trår efter tröst.

Fiskarebåten saktliga glider
Hemåt med slaknande segel omsider;
Sista ångslupen blåst sina tider,
Brusar nu bort emot Rottneåns vass
— Vimpel i stäf och på släp en barkass.

Nu först på ankrade skeppsgossebriggarne
Börjar bli lifligt i tacklen och riggarne;
Lyktan är uthängd uppe å fock.

— Se gossarnes flock,

Lättrörliga flock,

Som klättrar och väsnas med taljor och block!

Tvärs öfver viken från närmaste villa
Ljuda pianoslag dämpadt och stilla:
Schumann och *Beethoven* klinga ej illa,
Burna hitöfver med sorlet från våg,
Vidgande hjärtan och stämmande håg.
Skeppsgossejullar med stjärnglimt i fårorna
Skymta förbi oss — man hvilar på årorna
Och stämmer upp, se'n det tystnat å strand,

»Vårt land, vårt land,

Vårt fosterland!» —

Det är som en bön om Guds hägnande hand.

Killingholmen Juni 1895.

Jag lyfter mitt glas för våren . . .

Jag lyfter mitt glas för våren:
Till ljufhet och lycka boren
Hon står därute och ler;
Den blomsnö, som faller i spåren,
Den strör hon i jubel för Er.

Jag lyfter mitt glas för våren:
Den vår, som I unge Er koren,
Hvarom hvarje hjärta ju ber. —
Skön Törnrosa sofver bland snåren,
En kärlekskyss lif henne ger.

Jag lyfter mitt glas för våren:
Den blida, som ler genom tåren,
Som än, fastän solen gått ner
Och vintersnön fastnat bland håren,
Mot *lifvets förnyelse* ser.

d. 19 Maj 1893.

Besöket hos ungstoet.

I Karleby dal nedom kyrkbacken
Där ligger en landtgård undangömd
Med gafvel, som tittar röd bakom stacken,
Men den är därför icke glömd;
För tvenne ting är gården berömd:
Sin bonde med sjuttio år på nacken
Och så för sitt vackra halfblods-sto.
Det finns ej en hästvän i hela Skåne
Från Loushult och ner emot Falsterbo

Sägner och Bilder.

Och från Stenshufvud till Torekow,
Som ej känner stoet med bläs som en måne
Och hvita hofvar, i öfrigt svart.
Det fått sina pris vid landtbruksmöten,
Det lyst som en drottning bland öken och nöten,
Det förts för att visas jag vet icke hvart.

Det stoet var gubbens ögonsten,
Han rastade det vid husets gafvel,
Han stod hvar morgon och gned dess ben;
Det fyllt hans stall med sin ädla afvel,
Hans skåp med pokaler, hans börs med gull;
Men nu var det gammalt och snart ur leken,
Det börjat lägga för mycket på hull.
»Men si», sade gubben vemodsfull,
Och det kom i hans röst en klang, en vek en,
»När Hvitfot vårt källvatten ej mer kan dricka,
Så lefver hon upp i sin yngsta flicka,
Som jag har »lagt på», och som snart är stor.
Som ett bär det andra hon liknar sin mor,
Hon är fallen efter svarte Flyinge-hingsten,
För ett år sen föddes hon strax före Pingsten.

Vill herrskapet se henne just i sitt flor?
— Än springer hon fritt i dalen, »följan»,
Får tids nog känna på bukjords-söljan.»

Förslaget slog an på den unga flokken;
Så vandrade vi genom dalen fram
En grönskande väg utan grus och dam,
Den gamle främst med grofbröd i rocken.
Där blommade apeln bland rullstens-blocken,
Där sänkte björkarne, stam vid stam,
Sitt flor öfver hvitnande hagtorns-snåren,
Där betade korna, där bräkte fåren . . .
Och se, bakom busken en glänsande rygg,
En gungande man! — Hon går där så trygg
I frihets och ungdoms fulla fågring,
Nu spetsar hon öronen, stannar skygg;
Vi sprida vår kedja som till en belägring,
Men gubben och brödet beveka »följan»:
Hon kommer, så mjuk och smidig som böljan,
Hon tager sin föda och låter sig smeka,
Hon nosar kring fickorna, börjar smått leka
Med gamlingen, nafsande efter hans hatt;

Och sedan han huggit i pannluggen fatt,
Han låter oss ungdomar stryka längs manken . . .
Men plötsligt hon skräms af en röd parasoll,
Och medan vi flyga åt hvar sitt håll,
Hon jagar åstad så snabb som tanken
I väldiga språng öfver häckar och snår,
Med manen lyftad hon gnäggar och slår,
Slår lekfullt bakut med små hvita hofvar.
— Nu fåfånga äro lock och lofvar,
Hon vill ej mer fångas, hon tar oss för bofvar . . .
»Låt tösen då vara!» säger gubben och går.

1898

Öfver den döda.

Efter Alfred de Musset.

~~~~~

Skön var hon — om Michelangelos *Natt*,
Som hvilar i grafvårdskapellet,
Kan sägas lifligt bevaka sin skatt,
Ej marmorstelt sofver i stället.

God var hon — om det kan räknas därför
Att slantar ur fickorna håfva,
Förutan att Gud det ser eller hör,
Om guld utan ömhet är gåfva.

Hon hyste en tanke — ifall det sorl,
Då stämman sig höjer och sänker
Med entonigt buller som källans porl,
Bevisar att själen tänker.

Hon bedja förstod — om en vacker blick,
Som ömsom mot jorden fick falla
Och ömsom mot himmelen uttryckslös gick,
En brinnande bön man tör kalla.

Hon skulle ha smålett — om en knopp,
Som än ej öppnats för solen,
Kan veckla sig ut mot det skarpa lopp
Af vinden, som hviner från polen.

Hon kunde ha gråtit — om hennes hand,
Då hon tryckte den mot sitt hjärta,
Förnummit en enda skälfning ibland
Af himmelsk fröjd eller smärta.

Hon skulle ha älskat — om högfärden blott
Det medgett, som ensam där inne
Gaf värme och ljus: uti öde slott
Ett grafbloss vid kallnadt sinne.

Nu ligger hon död och blek under dok;
Hon lefde ej — hon lefva blott tycktes:
Ur slappa händer oöppnad den bok,
Hon ej förstod läsa i, rycktes.

Rondel.

Efter Swinburne.

Jag kysste hennes hår, där jag satt vid hennes fot,
Jag flätade och snodde det än med och än mot,
Knöt fast hennes händer, drog ljufva blicken ned
— En blick af kvällskyns dröm och af blommornas
fred.

Så satt hon där fångslad, hon var skön som en vår,
Och jag kysste hennes hår,
Och jag kysste hennes hår.

Ej drömmen är så ljuf, som för mig är min mö,
Ej drömmen af en näckros på vaggande sjö --.
Hvilken sorg kan väl smyga mellan hennes kind och

min,

Hvilken glädje öka sötman af vår lyckas ädla vin?
— Jo, kanske en: om Döden oss kysst — han det
förstår —

Då jag kysste hennes hår,

Då jag kysste hennes hår.

Ett lifs minnen.

Till den 90-åriga.

Gamla mormor, lägg din stickning!
Du får rart besök i dag,
Svunnen tid en rik beskickning
Sänder till ditt hvardagslag:
Lifvets minnen, du dem känner,
Nu de alla äro vänner.

Skepnader från jorden flydda,
Bleka skuggor gå igen,
Åter reses grusad hydda,

Åter lifvas make, vän;
Ljufva klara ögon blicka
Här från pilt och där från flicka.

Åter såsom barn du leker
På ditt kära *Hammaryd*:
Smultron rodna, västan smeker,
Skogar blåna nord och syd,
Furor susa, björkar dofta.
— Ack du saknat dem nog ofta!

Åter såsom ungmor fager
— Ros på kind och fröjd i sinn' —
Du i egna hemmet drager
Där vid Väner-stranden in.
Skuggan ifrån farsots-åren
Kyler än som moln om våren.

Nyredt bo vid Lundadömen
Skymtar som en drömsyn fram:
Stark ännu han käns, aromen,

Ur din trädgård stam vid stam;
Lundgård och *Helgonbacken*,
Sett din barnflock svänga klacken.

Åter under *Qvensås* ekar
Dukar du ditt middagsbord;
Körsbärsträdens blomprakt pekar
»Här är plats!» mot syd och nord,
Gäster ta bland glas och brickor,
Ta till sist bort mormors flickor.

Evigt le ej solskenstimmar,
Kulna dagar komma ock;
Än dock sol hos mormor glimmar
Så ur ögon som kring lock:
Mild förnöjsamhet den tänder,
Hoppet »som ej återvänder».

Gamla mormor, lägg din stickning!
Du ger cour för 90 år;
Småle åt dem med en nickning,

Döf för allt, du *dem* förstår:
»Bärgad undan livvets brottning,
Hell dig, segersälla drottning!»

1897

Till Esaias och Märta Tegnér.

Vid Skånegillet i Upsala vårstämma ²⁹/₃ 1898.

~~~~~

Många vänner redan skyndat
Att af Eder afsked taga;
— Vänner få Ni hvart Ni draga —
Detta lag, som närmst befryndadt,
Skjutit upp till sista stund
Att er släppa ur sin rund.

Tack för det Ni här i Norden
Söderns runor fört med ära,
Tack för högt exempels lära,

Tack för allt som stått bak orden,
För att plats blef vid Er härd
Frusen vandringsman beskärd!

Men vi tänkt, att i de sista
Vänskapsord, Ni här få höra,
Skulle *något mer* sig röra,
Skulle stå som lyst af gnista
Gamla minnens sammanhang,
Skulle tona hembygdsklang.

Denna röst fick spå Er lycka,
Då Ni än knappt sett hvarandra;
Vägen, Ni fått samman vandra,
Idel kärleksminnen smycka,
SjälF då den i skuggan gått.
— Bättre kunde jag ej spått.

Än mer, här i afskedsstunden
Ge vi Er liksom en aning
Om de välkomstmötens daning,

Som beredas Er i Lunden:
Skånebygdens glada »hell»
Når som förbud Er i kväll.

Hvilken härlig välkomsthälsning
Att af fosterbygden kallas
Ej med *en* röst, nej med allas,
Väntas som ett hopp, en frälsning . . . !
— Hvilken sällsynt lycklig lott
Att få ge, där själf man fått!

Mot Er klappar hvarje hjärta,
Blott med glädjevimplar vajas,
Hvart Ni komma, vän *Esaias*,
Hjärtevinnande fru *Märta*!
Men då mest Ni firas där,
Tänk på, att Ni saknas *här*.

Åt all ståt, man skall Er ägna,
Vi i förväg hjärtligt glamma;
Ett är visst: *Ni bli desamma*;

Hur det går, Ert hem skall hägna
Allt hvad lifvet ljufligt fått,
Allt hvad fint och allt hvad godt.

Morgon på Lac Léman.

Glesnande dimma stryker längs åt bergen,
Lyfter sig sakta upp från sjön,
— Sjön med den underbara färgen:
Klaraste blå med knappt ett streck åt grön —

Endast där Rhône i slammig fåra
Vältrar ur Alpernas djupa skåra
Gråbrunt sitt vatten fram vid Bouveret,
Är den mörk och dyster samt glömmer att le.

Eljest hvad glitter från hela dess yta! —
Sjösvalor hvita flyga af och an,
Sätta sig flockvis, där skären skummet bryta,
Flyga upp för ångarn, skrämmande hvarann'.
Barker med två sneda, spetsiga segel,
Liknande vingar och färgade i tegel,
Glida behagfullt ned emot *Chillon*:
Slottet som firats i saga och sång.

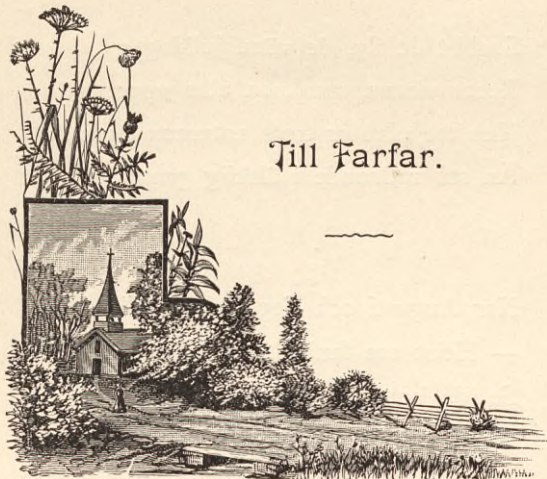
Slottet som står där se'n urminnes tider,
Resande sin sjömur ur femti famnars djup,
Lyftande sitt kärntorn ännu trots hundra strider,
Sträckande sin väktargång kring hörntornens stup,
Medeltidsslottet med motsatser bjärta:
Källrarne danade för fångelse och smärta,
Glömska och död — men ofvan deras tak
Riddarsal präktig och furstegemak.

Vidare går färden å frustande ångarn:
»*Dent du Midi*» förtonar där i dis,
Nya scenerier ge ämnen åt sångarn,
Nya alper glänsa bland moln i snö och is.
Bortom *Lausanne*, som klättrar uppför liden,
Vänder sig insjön i skarpvinklig krök;
Samma färg och yta af blåvattrad sidan
Bjuder den oss ännu och samma dimgrå rök.

Sol blir nu i rymden; se, dimmorna lätta!
Topparna framträda klart och käckt;
Endast *Mont Blanc* bär ännu sin hätta.
— Kungen har ju lof hålla hufvudet betäckt —
Bäckar i blänkande strimmor glida
Utför bergets grönskande sida;
Villor och städer spegla sin krans
I denna undersjös klarblåa glans.

Genève Aug. 1896.

Till Farfar.

Plantorna på farfars smultronsängar
Än ej bjuda sina röda bär,
Sådant dock för goda ord och pengar
Fås från stan, där allting före är.

Men då Juli, rik på bär och rosor,
Kommer hit — det sker i morgon ren —
Hvart ni styr i hagen edra kosor,
Känn hvad doft och se hvad purpursken!

Snabbt de fly, de väna Julidagar,
Rosor vissna, smultron ätas upp;
Men tre plantor trots naturens lagar
Än stå rodnande i älsklig grupp.

När Augusti och September nalkas
— Helst om farfar talar väl vid Per —
Se, då komma plantorna och skalkas,
Bjuda på sin blom och sina bär.

Ut i farfars sängar de planteras.
Ack, de frodas där så godt, så godt;
Se, om morgnarne hur det serveras
Ros vid ros och smultron rågadt mått!

30 Juni 1890.

Sångens makt.

Efter Uhland.

Jag sof å blommig kulle
Vid buktig skogsvägs rand,
Då bar mig drömmens julle
Till sagans gyllne land.

Jag vaknade med häpnad
Och såg en speleman
Med staf och cittra väpnad;
Vid kröken han försvann.

Nu skymt han bort af träden,
Snabbt tynar sången af.
— Månn' han med sina kväden
Så ljufva drömmar gaf?

Till minnet af Anders Retzius.

Uppläst vid Sv. Läkarsällskapets fest på 100-årsdagen
af hans födelse.

Det namn, som lyfter dagens fest,
Det var ett stridsrop fordomtid,
Som mången lans och pilspets hvässt
I bitter, femti-årig strid:
Den *unga* skarans general
Han var, och ur hans arsenal
Kom mången explosiv granat,
Hvars slag man ej förgat.

Men — om ej *Retzius* varit *mer*
Än stridens skicklige strateg,
Om gammal odling trampats ner
Allenast invid krigarns väg,
Försoningen då icke gått
Så lätt, så hastigt, då vi stått
Ännu med hot emot hvarann . . .
— Nej, sådan var ej *han*.

Han sådde nytt af bättre sort,
Där gammalt måste ryckas opp.
Och skulle stängsel tagas bort,
Och måste strömmar ändra lopp,
Så var det för att odlingsmark
Fritt kunde vidgas, för att stark
Och ymnig vattning blefve ledd
Till jord blott halft beredd.

Just därför har framför hans bild
Hit kunnat samlas denna stund
Så enig nu som fordom skild

En hyllning, ur hvars svallvåg slår
Ett tack, att han är *allas vår*,
Är svenska läkarkonstens man
Som knappast någon ann'.

13/10 1896.

Storstads-vår.

Nå, äntligen vi ha fått vår
I dessa vinklar äfven!
— I dag syns ej det minsta spår
Af dimman, som ännu i går
Kring taken hängde däfven.

I stället ler min himmelsflik,
Som högt bland gaflar sväfvar,
Så blå, så klar, så solskensrik. —
En vårlig, underfull musik
I själens strängar bäfvar.

En stråhatt och en parasoll
Hängts ut på vägg att vädras;
Snart får man väl på alla håll
Med vingar af linong och moll
Se sommarfåglar fjädras.

Och än ett tecken, mera visst:
En star-familj befolkar
På nytt sitt kända hem sen sist;
De hittat från olivens kvist
Till sina gamla holkar.

Min spåda vän där midt emot
I öppet fönster sitter;
Ej hjälper moderns bön och hot:
Han dinglar ute med sin fot
Och högt af glädje spritter.

Sin korta lefnadstid har han
Ej annat sett än vinter;

Ej under, om han solen fann
Långt mera strålande och grann
Än bleka hyacinter.

Nyss såg han dock så öfversäll
De vackra hvita flingor,
Som hvirflade i halfskum kväll
Och smögo in sin mjuka fäll
I alla hål och springor.

Men hvad är flingors bleka trupp
Mot fjäriln där allenast?
Han sträcker sina armar upp
Och jublar högt. — En älsklig grupp . . .
En bild af vårfröjd renast.

1876—98

Sångarens minnen.

Han satt vid flygeln, han riktigt lekte
Som bland en barnflock med sina strängar,
Han bad dem jollra, han gladt dem smekte:
Det blef en äldans kring fält och ängar.
I stilla vemod han jollret byter:
En månskensdager kring rummet flyter.
En rad af bilder han fram lät segla,
En mänskolefnad han lät sig spegla
Allt med dess blandning af storm och frid . . .
Och själf han värmdes allt mer därvid.

Hvad nu? — Bland jublande melodier
Ett plötsligt, skärande missljud bryter,
En suck, ett skri midt bland harmonier,
— Där sorgen gråter, där vreden ryter —
En sats, ett språng som af ädel fåle
Vid orätt sporrhugg, vid ljungeldsstråle.
Dök upp ur strömmen en bild måhända,
Ett drunknadt minne med drag så kända?
— Han tystnar tvärt, faller händern ner
Och ser framför sig, i fjärran ser.

Men snart med leende mildt förklaradt
I fagra rytmer han börjar åter,
Och liksom den, som sitt bästa sparar,
Sin stämma kraftigt han klinga låter,
Den sväller fylligt, han mjukt den dämpar,
Passion där fins — men den kufvad kämpar;
Att släppa lös den han ständigt manas,
Men känslans stormvåg får endast anas,
Hon får ej spränga sin måttas norm. —
Och det är konst just i högsta form:

»Höga jungfruskepnad,
Du som fram dig böjer
Mot mitt hår, min skuldra,
är det sant du säger?
Är det sanning, *sanning*,
som ditt öga röjer,
Härliga, att *jag*, din
tro, din kärlek äger?

Ack, säg om, säg om det!
— ja, jag tror dig, kära.
Men blott dig jag älskar
icke dina håfvor
Du skall bli *min lycka*,
jag skall bli *din ära*,
Och vår skatt vår enda
— våra sångargåfvor!

O, så kom då, lämna
 dessa stenpalatser,
Där din stämma ensam
 lif och ande talar!
Världen äger tusen
 sköna, fria platser.
Flygom ut att sjunga
 som två näktergalar!

Du tar öfverstämman,
 leder melodien
Genom ljuft adagio
 glädtigt mot finalen.
Jag skall sekundera,
 stå för harmonien.
Sänd du tröstligt rösten
 ut kring hela dalen!

Så i sång vi lefva;
 så mot solnedgången
Våra bästa toner
 sjunga dagens öden.

Sist som ande-resgods
ta vi med oss sången. —
Sången skall ju finnas
äfven bortom döden.»

Han sjöng ej mera. Men händern lekte
Ännu i timal på klaviaturen;
Och skymning aftonens skimmer blekte,
Och månen steg bakom trädgårdsmuren.
Dock slår från stormen ännu en dyning,
Ett minne svallar i ändlös tyning;
Det dyker ned och det stiger åter
Som strömkarln upp ur en våg och gråter.
Ett hopp det sörjer, som lagts i graf,
En tro och lofven, som gått i kvaf.

1878—98

Vid Per Hedenius' jordfästning

i Upsala Läkareförenings namn.

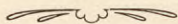
Till hufvud, som snöhvitt nyss lyste
Oss före och visade vägen,
Till ögon, som vänliga myste
Mot yngling, som stod där förlägen,
Till hjärta, som älskat de unga,
Vårt tack, vårt farväl vi nu sjunga.

Din klubba ett kvartsekel lydde
Med vördnad vår unga förening;
Din humanitet för oss tydde
Dess stiftares innersta mening.
Du stod bland oss som patriarken,
Du gladdes åt grodden i marken.

Med döden du mer än de flesta
Haft möte och stiftat bekantskap;
Det okända därför att gästa
Du gick såsom mot ett förvandtskap.
Hur *lifvet* kan regenerera,
Det visste du. — Döden kan mera.

Förnyelsens, helandets under
Du hade med rörelse skådat.
Nu kanske dess yttersta grunder
För frigjorda blickar sig bådat,
Mysteriet om lifvet och döden
Står klart nu i soluppgångsblöden.

Du hjärta, hvars urverk nu hvilar,
Må lätt öfver dig ligga mullen!
I ögon, där ljus sig ej silar,
Slån upp er på hinsidan kullen!
Du hufvud, som snötyngdt har dignat,
På kudden du hvile välsignadt!

Till ett brudpar.

Nu han I vigts tillhop I två
På knä å brudepall
Och lofvat att tillsammans gå
Er lefnadsvandring all;
Om den blir kort, om den blir lång,
Om väg blir jämn, om brant och trång,
Med åskor eller fågelsång,
En framtid visa skall.

Bekymrens ej därom — likgott!
Små reseäfventyr
De krydda färdens samtal blott,
Om tiden långsamt flyr. —

Blir eder bana jämn och slät,
Syns målet nära, kosan rät,
Gån arm i arm med lätta fjät
Och hållen lyckan dyr.

Men mulnar det kring kullens topp,
Kläms stigen mörk och trång,
Du brudgum, lyft då henne opp
I starka armars fång,
Och bär igenom storm och natt
Din brud, din fröjd, din högsta skatt!
— Och se, snart vinkar huldt och gladt
Ett vänligt hem din gång.

Och du som bärs, sitt ej och gråt,
Om också blixten slår,
Nej, sök förljufva bärarns stråt,
Smek ömt hans vackra hår

Och sjung om kärlek du och tröst,
Sjung ut ur rikt och modigt bröst,
Att åskan stämmer ner sin röst,
Och soln ur skyar går!

1878—98

Julafton på anatomisalen.

En gammal dissekant-sägen.

I dag har ju »salen» tagit
En underbart hygglig min
Man »majat» den, prytt och tvagit
Och borden åt hörnen dragit
Och skaffat sig punsch och vin.

Studenter, en hemlös skara,
Som stannat bland köld och lik,
I dag låtit fliten fara
Samt sina »partier» vara
I ro under fuktad flik.

Bröstkorgar och ben och bäcken
Bland granruskor titta fram;
Han var som förvandlad fläcken.
Och själfva den värste gäcken
För skämtandet satt en damm.

Man tagit den första klunken,
Man kommit i glam och prat,
Och gillet gick vanda lunken;
Men se, där sitter försjunken
Vår fältläkar-stipendiat!

Af forntida taffelrunden
Han ensam var blifven kvar:
Råbarkad men god i grunden,
Varmhjärtad, ett barn af stunden
En rask och förvågen karl.

Han märkte ej skämtets hagel,
Han snodde blott tyst sitt skägg,
Gråstripigt och stråft som tagel,
Och pröfvade mot sin nagel
Skalpellens — en kvarglömnds — egg.

— »Den äldste skall hålla talet.
Kom hit du i hörnet där!
Nu fram med ett riktigt galet
Ett peppradt, hackadt och malet,
Som du blott förmår det här!» —

Han smålog och höjde glaset;
Det löjet som en apell
Förstummade plötsligt raset:
»Kamrater, det här kalaset
Ju firar *en julekväll*.

En sed var — jag än vill minnas —
Julgåfvor ge bort. Men hvad!
Om *här* också skulle finnas
En skänk, kanske värd att vinnas,
En frände att göra glad.

Det ligger i svartan kista
Ett lik, som vi än ej rört:
Tjänstflickan, det offret sista,
Som gett hvad det ägt att mista,
Hvars kärlek till brott förfört.

Lyft locket! — Så ung och fager!
Den hårdaste rörs därvid. —
Skam den, ett »parti» här tager,
Skam den, som en knifsegg drager
I anletets milda frid!

Likbalsam hon fick tillika,
Tack vare sin arsenik.
— Kamrater, vi duken vika
Tillbaka och locket spika
Igen öfver flickans lik.

Vår vackraste skänk vi sända
Åt allas vår moder Jord,
Den enda hon haft kanhända. —
Nu eld att cigarren tända,
Han släckts vid de många ord.»

1877—98

Lifvets bitterhet.

Vet du, hvad det är mot sanning längta,
Lita på sin kraft, sitt mod — och så af båda gäckas?
O, det är så tungt se själens helgedomar kränkta,
Andens skära tempel af begär och ocker fläckas,
Orgelbruset tystna, altarflamman flämta, släckas.

Greps du ej af lust att åter göra templet rent
— Liksom Han en gång, den Härlige?
Men då var det för sent.
Köpslagandet herrskar i alla dess vrår;
Ingen gloria står
Kring din tinning, ditt hår;
Och ur blicken en gudadänd gnista ej slår.

Kämpa vill man, hoppas vinna seger,
Söker slå sig väg, stängd in på alla kanter,
Tills man ser, att inom egna led man eger
Själfviskheten, lustan, vankelmodet — usla bunds-
förvandter,
Mutade så lätt af flärdens falska diamanter.

Så en vrågbild gör man af sitt väsens ideal,
Tystar ner sitt slappa samvete;
Blir för sanningen sval
Och ler åt sin flammande ungdomsglöd . . .
— Då är själen i nöd,
Då blir lifvet död,
Om ej livvets och sanningens Herre ger stöd.

Lyster mig ock livvets skönhet smaka,
Hägra ju för mig ock framtidsdrömmar rena, sälla.
— Ja, jag skall med luttrad vilja fritt min bana staka,
Strida troget för det sanna, ideella;
Allt jag sätter in, och allt jag på dess spets skall
ställa!

Om då hoppet sviker, eller jag förräder det?
— Kastar jag allt egenvilligt bort
Inför Guds majestät . . .
Då lär mig i botgörarns ödmjuka skrud
Och med törnstungen hud
Bära kärlekens bud
Till betryckta, som trå efter evighetsljud!

1878—98

Kvad skogen susade.

— till den sorgsna främlingen —

»Vildfogel från fjerran nejder,
Kom, njut mitt lä och min ro,
Gif akt, hur den skygga ejder
Här fäst i trygghet sitt bo!
Insamla en fond af helsa,
Som kan dig från lifsledan frälsa.
Jag bjuder på gran och fur,
Frisk luft i Guds fria natur.

Men ojämnt håfvorna blandas:
Derborta blott ljungen gror,
Der skarpast hafsvinden andas;
Då här stå i fagraste flor
Linnean, min älskliga tärna,
Min pyrola, min snöhvita stjerna,
Och vildrosen smidig och fin,
Omsvärmad af ifriga bin.

Men hög här vid sidan gror enen
Med bittra, stärkande bär,
Snart blåbären mogna på renen;
Och se, hvilken härlig dessert
Som bjuds bakom ormbunksbladen:
Der rodnar och doftar raden
Af rödaste smultron grannt!
— Tag för dig, tag för dig bastant!

Min trast och min fink för dig kvittra,
Min mossa din hufvudgård klär,
Från fjärden solblinkar glittra
In mot dig. — Ja, fäst du blott här

Din hängmatta, skyddad af liden;
Och tro ej, att fåfång är striden,
Att sinnet är ohjälpligt tungt.
— Min sommar skall göra det ungt.

Och sömn kan jag lofva dig äfven;
Tag pläden och svep dig i den,
Ty luften af sälta är däfven;
I dröm jag dig sänder din vän:
Han var ej så falsk, som du trodde,
På missförstånd allt ju berodde.
Ack, lyssna blott till hans försvar!
— Nymornad, du gåtan har klar.»

Juli 1888.

"Dag svunnit"

Efter H. W. Longfellow.

—

Dag svunnit, och skymningen sänker
Från nattens vingar sig ned,
Som en fjäder, fälld i flygten
Af en örn på hans stolta led.

Genom dimma och regn med möda
Ser jag ljusen från vår by,
En dyster känsla mig fattar,
Från hvilken jag ej kan fly;

En känsla af vemod och trånad,
Som dock ej till smärta sig sträckt,
Ej sorg — men som regn med dimma
Så nära med sorg i slägt.

Kom, läs för mig något stycke,
Någon enkel och hjärtlig dikt,
Det lindrar det tunga minnet
Af dagens möda och pligt.

Ej en af de store gamle,
De väldiga tankars män,
Hvilkas fotsteg i fjerran ge eko
Genom tidens salar än;

Ty deras kväden väcka
Som stridsmusiken gäll
En tanke på kamp och oro;
Och jag vill ha lugn i kväll.

Nej, en skald med svagare toner,
Som dock tvånglöst strömmat ur
Hans barm, likt tår ur ögat,
Likt sommarmolnets skur.

En, som stilla i hårda dagar,
I nätter förutan ro
Gifvit akt på de lärkors kvitter,
Som byggt i hans själ sitt bo.

En sådan sång kan söfva
Den puls, hvars jemnvigt är störd,
Han kommer som efter bönen
Förhoppningen att bli hörd.

Så läs ur den kända boken
Din älsklingsdikt, du vet,
Och låna din sköna stämma
Till hjälp åt vår poet!

Då fylles natten med välljud,
Och sorgerna inom kort
Slå hop sina tält som araber
Och smyga sig tysta bort.

Något ogjordt.

Efter Longfellow.

Vi må sträfva aldrig så,
Allt vi hinna icke med,
Något värf skall återstå,
Ogjordt än, då sol går ned.

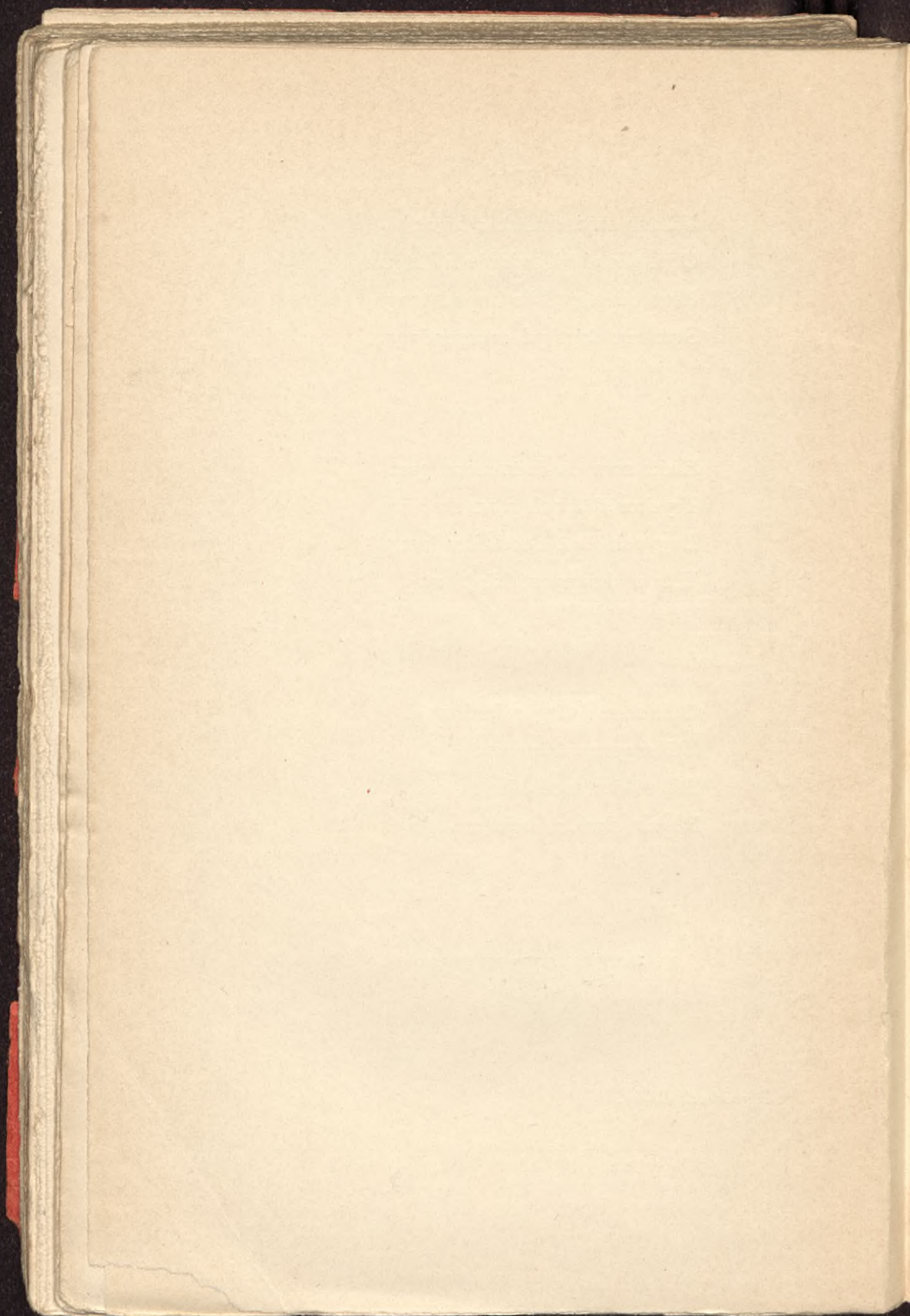
Vid vår bädd i morgonväkt,
På vår tröskel, i vår port
Väntar det i tiggardrägt,
Ber och hotar oåtspordt.

Väntar envist, väntar lugnt,
Och blir aldrig gjordt till lags.
Pligt på pligt blir hopad tungt,
Svunnen dags på morgondags.

Elakt som en drömmens gast
Trycker det och utan slut,
Dag och natt det håller fast,
Tills vi knappast härda ut.

Och som dvärgar fordomtid
Uti sagorna från nord
Stå vi der med himlen vid
På vår skuldra böjd mot jord.

Af samme författare har förut utkommit:

Två Dikter

(En sommarsaga, En prestgårdsidyll)

I. Hæggströms förlag 1880; pris 3 kr.

Smärre Dikter

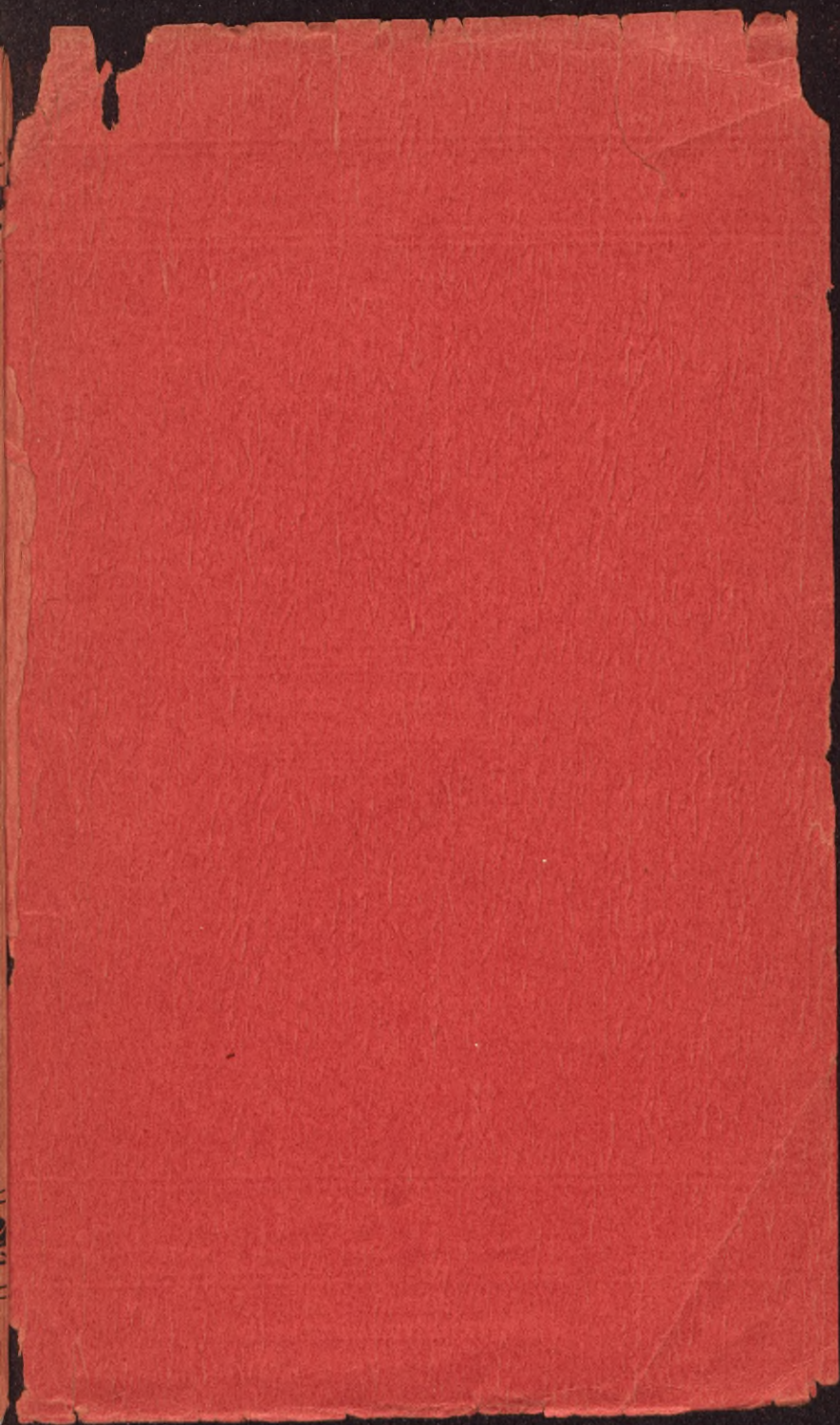
C. W. K. Gleerups förlag 1887; pris 2 kr. 75 öre.

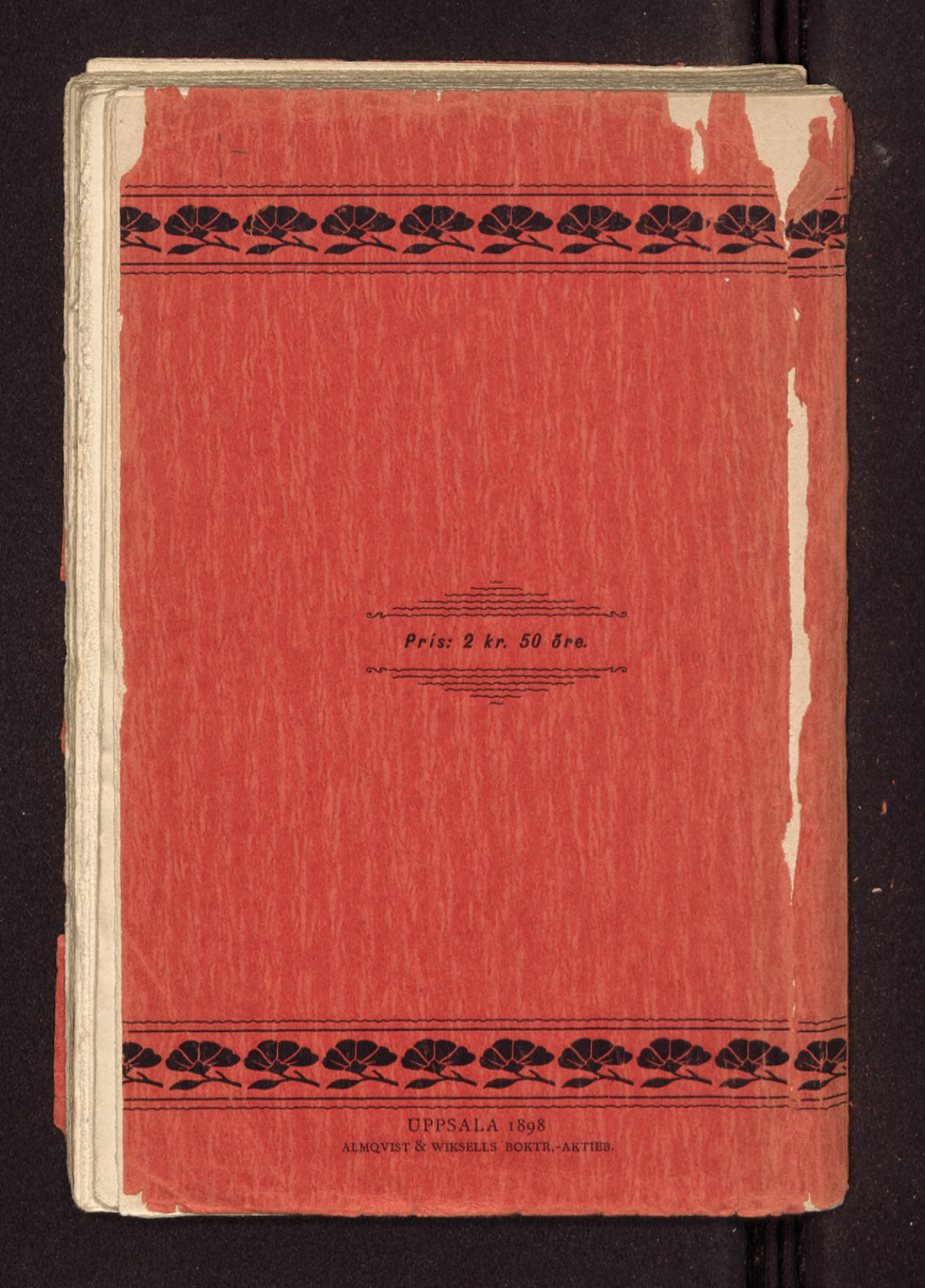

Rättelser.

Sid. 33 7:de raden uppifr. *står*: trämark *läs*: träskmark
» 92 2:dra » » » Lundgård » Lundagård

Pris: 2 kr. 50 öre.

UPPSALA 1898

ALMQVIST & WIKSELLS BOKTR.-ARTIEB.